

Περί μεταναστών και προσφύγων....

«η πολιτική ανοικτών συνόρων δημιουργεί αδιέξοδα (...) πρέπει να αντιμετωπίσουμε ένα υπαρκτό πρόβλημα, αυτό της εκρηκτικής αύξησης των προσφυγικών ροών, οργανωμένα, με σχέδιο και ανθρωπιά. Διαχωρίζοντας τους πρόσφυγες από τους παράνομους μετανάστες, αξιοποιώντας τους πόρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, φυλάσσοντας αποτελεσματικά τα σύνορα της χώρας».

*B.Μεϊμαράκης 17/09/2015
Συνέντευξη στο ΑΜΠΕ,*

«Χαίρομαι που άκουσα, έστω και μετά από 7 μήνες, για πρώτη φορά ότι ο πρόεδρος της ΝΔ διαχώρισε τους πρόσφυγες από τους μετανάστες. Τους πήρε 7 μήνες να καταλάβουν ότι έχουμε προσφυγικές ροές και δεν μιλάμε τους όρους του μεταναστευτικού που μιλούσαμε την προηγούμενη περίοδο»

*A.Τσίπρας 13/09//2015
Συνέντευξη στο δελτίο ειδήσεων της ΕΡΤ*

Οι εικόνες των χιλιάδων ανθρώπων που κατέφθαναν φέτος το καλοκαίρι στη προσπάθεια να βρουν μία καλύτερη ζωή αποτυπώθηκαν όσο ποτέ άλλοτε στο μυαλό όλων. Εικόνες που έφεραν πόνο, ανησυχία, αμφιβολία... Χιλιάδες κόσμου ταρακουνήθηκε και προσπάθησε να ανταποκριθεί με όποιο τρόπο πίστευε ότι του αντιστοιχούσε σε όσα συνέβαιναν. Δεκάδες κινήσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας εκδηλώθηκαν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της ελληνικής επικράτειας (και όχι μόνο) προσφέροντας ένα τεράστιο γόνιμο πεδίο για να τεθεί το πλήθος των ζητημάτων που διατρέχουν το μεταναστευτικό. Ζητημάτων που το διαπερνάνε και το ορίζουν. Των ίδιων ζητημάτων που διαπερνάνε και ορίζουν την «τάξη των από κάτω».

Ένα θέμα που αναδείχτηκε σε αυτή τη συνθήκη είναι η υιοθέτηση από ένα μεγάλο κομμάτι του ανταγωνιστικού κινήματος του λόγου και των όρων της κυριαρχίας. Όροι που δεν λειτουργούν απλώς απεικονιστικά αλλά φέρουν σοβαρά ζητήματα δημιουργίας διαχωριστικών ταυτοτήτων. **Βασικό εργαλείο δημιουργίας διαχωρισμών ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες και αποκλεισμού κάποιων εξ αυτών είναι η ένταξη σε «προνομιακά» πεδία μίας μικρής μερίδας. Ο αποκλεισμός μερικών δηλαδή μέσω της ένταξης άλλων.** Παρακολουθούμε λοιπόν εδώ και πολύ καιρό ένα μεγάλο μέρος κινήσεων αλληλεγγύης να εκδηλώνεται με τιτλοφορία «προς/στους», και διάφορα άλλα συζευκτικά, «πρόσφυγες». Έτσι, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, μεγάλο κομμάτι ενός πολιτικού χώρου με παρακαταθήκη στους αγώνες αλληλεγγύης με τους μετανάστες, βρίσκεται μετατοπισμένο και εστιασμένο σε μία μερίδα εξ αυτών.

Το διαχωριστικό αυτό εργαλείο έχει χρησιμοποιηθεί ποικιλοτρόπως και στο παρελθόν. Κατά τη διάρκεια των πρώτων μεταναστευτικών ρευμάτων του 1990 κάποιοι μιλούσαν για τους ομόθρησκους βαλκάνιους μετανάστες που ήταν καλοδεχούμενοι έναντι των αλλόθρησκων που δεν χωρούσαν, ή αργότερα για «νόμιμους» και «παράτυπους» μετανάστες. Στο τώρα όμως έρχεται να εδραιωθεί ένας άλλος εξίσου επικίνδυνος διαχωρισμός. Η διάκριση έρχεται πια ανάμεσα στους «πρόσφυγες» που καταφθάνουν έναντι των μεταναστών των οποίων η είσοδος δεν θα έπρεπε να επιτρέπεται. Ο όρος «πρόσφυγας» αναγνωρίστηκε νομικά μέσα από τη συνθήκη της Γενεύης του 1951 και επέβαλε υποχρεώσεις στα κράτη μέλη του ΟΗΕ για την εξασφάλιση της ασφάλειας των ζωών όσων αναγνωρίζονταν υπό το καθεστώς

αυτό. Οι υποχρεώσεις αυτές έχουν μεταφραστεί σε σειρά εθνικών νόμων των κρατών αυτών που ελέγχονται για την τήρησή τους. Όμως η αναγνώριση αυτού του καθεστώτος προστασίας δεν αφορά όλους τους μετανάστες που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στην προσπάθεια να εισέλθουν σε χώρες της ευρώπης. Αφενός κάποιοι και κάποιες δεν πληρούν τα κριτήρια επιλογής, και αφετέρου η αναγνώριση διέπεται κατά βάση από τις οικονομικο-στρατηγικές πολιτικές επιλογές της χώρας που δέχεται την αίτηση ασύλου. Πολιτικές που πέρα από την εξυπηρέτηση σοβαρότατων γεωπολιτικών ανταγωνισμών διέπονται και από ένα πλήθος ρατσιστικών και μισαλλόδοξων κοινωνικών προκαταλήψεων. Η διάκριση αυτή φυσικά δεν αποτελεί απλώς ελληνικό φαινόμενο αλλά αναπαράγεται σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Είδαμε χαρακτηριστικά την γερμανία να ανακοινώνει το άνοιγμα των συνόρων της για τη «φιλοξενία» σύρων προσφύγων ανακοινώνοντας ταυτόχρονα την αυστηριοποίηση των ευρωπαϊκών διαδικασιών απέναντι σε όλους τους υπόλοιπους μετανάστες. Διαδικασίες που πέρα από την εντατικοποίηση των πολεμικών επιχειρήσεων αποτροπής εισόδου στα συννοριακά περάσματα θα περιλαμβάνουν τον άμεσο επαναπατρισμό όσων δεν δικαιούνται άσυλο και για όσους αυτό δεν είναι εφικτό ένα νέο καθεστώς συνεχιζόμενης κράτησης στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Στην Ελλάδα επανειλημμένα και τα δύο κυρίαρχα κόμματα αλλά και σχεδόν το πλήθος των θεσμών στέκονται πάνω στη διάκριση αυτή αναπαράγοντας τους διαχωρισμούς αυτούς. Οι διαχωρισμοί όμως αυτοί δεν μπορούν να αναπαράγονται από το ίδιο το ανταγωνιστικό κίνημα. Διάφορα κομμάτια προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τη συναισθηματική φόρτιση της εικόνας του πρόσφυγα πολέμου, για να αντλήσουν μία πρόσκαιρη κοινωνική συμπάθεια. Κάποιοι άλλοι πατώντας πάνω σε αυτές τις εικόνες προσπάθησαν αναδεικνύοντας τον πρόσφυγα ως το υποκείμενο αλληλεγγύης να αναδείξουν το καταστροφικό πρόσωπο ενός παγκόσμιου συστήματος εκμετάλλευσης. Άλλοι τέλος απλώς βρέθηκαν εγκλωβισμένοι μέσα στο διάλογο που έθετε η ίδια η κυριαρχία αδυνατώντας να ξεπεράσουν τους όρους με τους οποίους αυτός τιθόταν. Η αναπαραγωγή όμως και η αδιάκριτη χρήση των διακριτών αυτών όρων ήρθε να ενισχύσει την κατοχύρωση στο κοινωνικό συνειδητό μίας διάκρισης που στρέφεται απέναντι σε ένα από τα πιο υποτιμημένα κοινωνικά κομμάτια. Σε μεγάλη μερίδα ανθρώπων που έφταναν αλλά και άλλων που βρίσκονταν χρόνια εδώ εισάγεται έτσι εκ του παραθύρου η αμφισβήτηση του δικαιώματος στη διαμονής τους.

Η έκφραση της αλληλεγγύης δεν μπορεί να εκφράζεται μόνο σε μερίδα από τους ανθρώπους που φτάνουν. Δεν μπορεί να αφορά μόνο ούτε τους «αναγνωρισμένους» ως πρόσφυγες αλλά και ούτε όσους βλέπουν την Ελλάδα ως σημείο διέλευσης. Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να γνωρίζει τέτοιες ταυτότητες.

Στεκόμαστε δίπλα σε όποιον-α έχει ανάγκη και αγωνιζόμαστε μαζί για να δώσουμε ένα τέλος στον κόσμο της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού και της ιδιώτευσης.

**Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών
Ενάντια στην υποτίμηση των ζώων μας**

Για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης...

**Musaferrat
Σεπτέμβριος 2015**